

[Christophersen.]

sagen igennem, indtil et sådant flertal er fundet. Jeg tror, jeg på alle de 5 sparepartiers vegne kan give udtryk for en vilje til en sådan forhandling, hvor vi vil være parat til at overveje alternative forslag og til endnu en gang at vurdere både de sociale og økonomiske argumenter, der kan anvendes i besparelsesdiskussionen.

Til gengæld skylder både socialdemokratiet og fremskridtspartiet os et svar på et par vigtige spørgsmål; jeg forlanger ikke svar i dag, men jeg vil blot nævne, hvad det drejer sig om. Det ene spørgsmål må naturligvis rettes til socialdemokratiet om, hvad man vil foretage sig for at dække de skattelettelser, som man jo ikke stemte imod, men som man på den anden side gerne vil bevare, hvis man ikke kan gå videre i sparepolitikken indtil de 4½ mia kr. Nu fik vi et foreløbigt svar fra hr. Heinesen, men jeg synes oprigtigt talt, det var for let et svar. I den voldsomme kritik, hr. Heinesen rettede imod finanslovsforlaget, lå jo også en kritik af, at der ville blive tale om et langt større uunderskud end det, der fremgik af selve forslaget; derfor synes jeg, det er for let, at man derudover med en enkelt sætning i og for sig accepterer en endnu større underbudgettering.

Det er heller ikke nogen langsigtet løsning at sige, at så kan man blot lade underskuddet vokse med det, som man lader være med at spare, og det er især ikke en løsning, der er afstemt i forhold til de andre økonomiske problemer, vi står med, ikke mindst de valutamæssige. Derfor er det et svar, som jeg nok synes burde gøres til genstand for nøjere overvejelser, inden det fremføres næste gang. Også socialdemokratiet må erkende, tror jeg, at der må være en sammenhæng mellem udgiftspolitikken og skattepolitikken.

Det andet spørgsmål retter sig naturligt til fremskridtspartiet: hvorledes vil man forholde sig med og til besparelserne, hvis der ikke kan samles flertal for de konkret foreslåede besparelser på 7 mia kr., eller rettere, hvordan vil man forholde sig, hvis der ikke kan samles flertal for besparelser ud over dette tal? Jeg forlanger som sagt ikke svar nu, men det er klart, at det vil være nogle af de problemstillinger, som kommer til at indgå i debatten, og som man

på en eller anden måde må formulere et svar på, når man begiver sig ind i forhandlinger om finanslovens endelige udformning.

Det andet vigtige punkt, hvor synspunkterne skiller, er det indkomstpolitiske felt. Det er indlysende, at regeringen og venstre tager sit udgangspunkt i regeringens helhedsplan og i de principper, den bygger på; valgets resultat giver os ikke grund til andet. Det er lige så klart, at det nu er rimeligt at afvente forløbet af den nuværende forhandlingsfase på arbejdsmarkedet, men forløber den, som man kan frygte, og som vi jo allerede i november-december søgte at tage højde for, dukker problemet om omkostningsudviklingen uvægerligt op på folketingets arbejdsplan, og så er indkomstpolitikken et spørgsmål, partierne må forhandle sig til rette om, fordi alternativet til en løsning på de problemer er langt mere ubehageligt.

Venstres opfattelse er fortsat klart den, at der må lægges en meget snæver ramme for indkomstudviklingen i 1975, at alle befolkningsgrupper må inddrages i en løsning, og at man derfor også må inddrage alle former for indkomstdannelse i en indkomstpolitisk løsning bortset fra de indkomster, som man af sociale grunde rimeligvis bør holde udenfor eller måske ligefrem regulere opad, sådan som vi bl. a. har foreslået det for pensionernes vedkommende.

Jeg håber ikke, at disse principielle forudsætninger kommer bag på nogen, men det er klart, at partierne herefter i givet fald må forhandle om teknikken, om den rette sociale balance, om varigheden af eventuelle indgreb og om de statsfinansielle konsekvenser af de bidrag, det offentlige kan yde til en fornuftig løsning. Men på disse to felter, finansloven og indkomstpolitikken, må dette folketing i særlig grad søge at overvinde de praktiske modsætninger, vi alle ved eksisterer i øjeblikket.

På andre felter er mulighederne for enighed imidlertid lettere at få øje på, set fra venstres synsvinkel, og jeg synes også, der er grund til at fremhæve disse felter i dag. En række partier har ligesom regeringen fremsat forslag eller bebudet forslag til fremme af produktion og beskæftigelse, og det er slående, at man ved en sammenligning af disse forslag finder mange punkter, der går igen hos en række partier. Eksempel-